

FÓKUSZVÁLTÁS

A nő lehajtott fejjel ült a pad közepén, mintha el akarná kerülni, hogy valaki mellé telepedhessen. Gerő, ahogy közelebb ért, látta, hogy olvas. Megállt a pad mellett, de a nő most sem emelte fel a fejét. Gerő továbbcsúszott, majd újból megállt előtte. A nő felemelte a fejét. Mit bámul? Fejével a közeli, üresen álló pad felé intett. A férfi nem szólt egy szót se, gyors léptekkel hazafelé indult. Másnap, munkából jövet megint arrafelé vette az útját, és már messziről látta, mintha semmi se mozdult volna tegnap óta. A nő ott ült, ugyanazon a padon, és tett egy mozdulatot, hogy üljön le a férfi a pad szélére, miközben egy tapodtat sem húzódott arrébb. Pontosan a pad közepén ült, és maga elé nézett, vagy inkább a messzi dombok felé, mintha keresne, várna valamit. Gerő nem ült le, hazaindult.

Hétvégén délelőtt indult a parkba, az eső esett, ki ülne ilyenkor egy padon, kivéve a hajléktalanokat? Ez a nő egyáltalán nem nézett ki annak, választékosan öltözött, haja rendezett, mellette kígyóbőr táska. Most is ott ült, és egy világoskék Benetton ernyőt tartott a feje fölött. Gerő behúzódott a saját ernyője alá, majd elkanyarodott ellenkező irányba. Vasárnap verőfényes napra ébredt, kiugrott az ágyból, és kávézás után a park felé tartott. Már messziről látta a virágos mintás nyári ruhát, és hogy a nő ne vegye észre, hátulról közeledett, megállt szorosan a háta mögött, de a nő megérezte a közelségét, felpattant a helyéről, és arcon vágta, mocskos disznó, húzzon el, kiabálta. A férfi ekkor vette észre, hogy ez nem a korábbi napok padfoglalója. Nem is ült annyira mértani pontossággal a pad közepén, de így se volt elég hely mellette. Nem a pofon bántotta, mint inkább az, hogy nem a korábbi napok alakja ült a padon.

Pár hónapja nem a megszokott úton ment hazafelé, hanem a parkon keresztül, ami kerülő volt, de nem volt kedve az üres lakásba megérkezni, inkább a kihalt parkon keresztül vette az útját. Így ismerőssel sem találkozik, mert mióta Zsóka váratlanul összepakolt, és elhagyta a lakást magyarázat és köszönés nélkül, senkivel se akart társalogni. Együtt laktak két éve, sose veszekedtek. Talán valami betegség tört rá, és nem akarja, hogy Gerő ápolja, gondolta, telefonszáma nem volt kapcsolható. Munkahelyén érdeklődött, mondták, felmondott, de nem betegség miatt, és nagyon is virul, jegyezte meg az egykori kolléga. Gerő jó ideig nyomozott a nő után, roko-

nai nem voltak a városban, sok ellentétes infót kapott. Arra számított, egy nap majd csak ott lesz a lakásban Zsóka, vidám nevetésével, és azt mondja, Gerőkém, kipihentelek, túl sokat voltunk egymás nyakán, most folytathatjuk. Nem volt mit folytatni. Gerő feladta a nyomozást, és az járt a fejében, jobb lenne, ha azt tudná, hogy meghalt. Szégyellte ezt a gondolatot, látta magát, ahogy naponta megy a temetőbe egy csokorral, és egy sír előtt üldögélve beszélget Zsókéval. De nem volt sír, nem volt sírkő, Zsóka se volt. Néha hallucinált, hallotta a nő gúnyos hangját, na, mi van, Gerőkém, osztod megint az észet?

Gerőkém szerette volna, ha ez a gúnyos hang továbbra is szólna hozzá, de mindig akkor halkult el, amikor a leginkább szerette volna hallani. Ahogy teltek a hónapok, egyre halkabban és ritkábban szólalt meg, csak az arca maradt tisztán kivehető, ami nem csoda, a szoba tele volt Zsóka-fotókkal. Ez egyre jobban zavarta, fokozatosan tüntetett el egyet-egyét, de az utolsó képet nem bírta elrakni. Gerő anyja, amikor meglátta, hogy még mindig ott díszleg a nő mosolygó képe az éjjeliszekrényen, úgy tett, mintha véletlenül verné le a bekeretezett fotót. Az üveg széttört. Sajnos ki kell dobni, mondta, a törött holmi nem hoz szerencsét. Gerő kidobta a keretet és az üvegcserepeket, a fényképet odatámasztotta a lámpa talpazatához. Ebből veszekedés kerekedett, az anyja elrohant, és hetekig nem adott hírt magáról, úgy tett, mint Zsóka, azzal a különbséggel, hogy Gerő megkereshette volna. De örült a csendnek, csak a Zsóka hangjára vágyott.

A fénykép hamar sárgulni kezdett, közel volt a villanykörtéhez, egyre inkább úgy nézett ki, mint egy réges-régi kép, az arcvonások kezdtek halványulni. A szem elvesztette a csillogását, a mosoly alig volt már kivehető. Gerő nem akart rámat, védőüveget a képnek, úgy érezte, így visszafelé halad az időben, és egyszer csak megérkezik a kezdetekhez. Ha berámázná a képet, megállna a folyamat, egy köztes idő foglyává tenné Zsókat.

Azon a délutánon, amikor először vette útját a park felé, megbotlott, elcsúszott, a nadrágja sáros lett, aktatászkája messzire repült. Feltápáskodott, és akkor vette észre, hogy a cipőfűzője kibomlott. A közeli padra helyezkedett, bekötötte a cipőt, dörzsölgette bepiszkolódott nadrágját. Nem akaródzott hazamenni. Az elhanyagolt park látványa még jobban lehangolta, tekintetével keresett egy pontot, ami megnyugtatná, a távoli dombok az elérhetlenséget sugallták, amit részben a sétányon túl álló szürke, emeletes háztakart. Hirtelen egész teste megmerevedett, a nyitott ablakban ismerős sziluettet észlelt, mintha szellemet látna. Női alak suhant el az ablak keretében. Zsóka ismerős gesztusát vélte fölfedezni, valakihez beszélt, gesztikulált. Gerő

ott ült szürkületig, de az alak nem volt többé látható, villanyt sem gyújtottak. Talán elmentek otthonról, a bejárati ajtó nem látszott a sűrű bokrok-tól. Gerőnek más gondolata is támadt, miért nem kapcsolják fel a lámpát, ettől erős szívdobogást kapott, és elindult hazafelé.

Éjjel nem bírt aludni. Képzlődött, vagy rálelt Zsókéra? Olyan heves mozdulatokkal forgolódott, hogy az éjjeliszekrény megmozdult, a kitámasztott fénykép lecsúszott. Már nem volt látható az egyre halványuló portré, csak a kép sárguló háta. Gerő az éjjeliszekrény fiókjába tette. Gondolatait Zsóka árnyékképszerű sziluettje foglalta el. Másnap munka után elhelyezkedett a padon. Csukott ablakot bámult estig, másnap is. Talán képzlődött, ahogy a temetői látogatást is százszor eljátszotta fejben. Harmadnap, amikor felállt, hogy hazainduljon, mert besötétedett, az ablak kivilágosodott. Zsóka gyakran féloldalasra sikeredett, felkötött haja, kezének jól ismert hattyúszerű mozdulata egyértelművé tette, hogy ő az. Egy magas alak tűnt fel az ablakkeretben, feje búbjára felkötött hajjal. Ez egy nő, tehát bárátnők! A megkönnyebbülés nem tartott sokáig, a két alak ölése egyértelművé tette a helyzetet, a felkötött haj ma divat férfiaknál is. Kialudt a fény.

Gerő délutánonként a padon ült, de nem látott senkit az ablakban. A bejáratnál a kiírt nevek ismeretlenek. Visszament, hátha Zsóka megérkezik, vagy távozik. Egy kellemetlen hangú nő szólt ki a földszinti ablakon, mit ácsorog itt, ha keres valakit, miért nem csenget, húzzon el a búsba, mert hívom a rendőrséget. Csak a pad maradt. A földszinti ablakot szerencséjére eltakarták a bokrok. Most meg ez az új nő, aki miatt nem ülhet a szokott helyén.

Gerő egy hétig bírta, majd újból megjelent a parkban. A padon senki. Elhelyezkedett. Pár pillanat múlva feltűnt a padfoglaló nő. Csak biccentett a fejével, és a pad mögé állt, szorosan a férfi háta mögé. Hallotta, ahogy zihálva lélegzik, a parfümjé illatát is érezte. Kis idő múlva eltűnt a parfüm illata, de nem azért, mert hozzászokott az orra. A nő csendes léptekkel távozott. Következő nap a nő már a padon ült, de nem középen. Fejével intett a férfinak, üljön le. Gerő leült, jólesett az ismerős parfüm illata. A nőnek oldalról, ahogy láthatta, szép profilja volt, haja csillogó, gesztenyeszínű, ami gyakran eltakarta az arcát, ahogy előre hajolt, ilyenkor a füle mellé tette a fürtöket, láthatóvá vált gyöngyház színű fülkagylója. Sokáig ültek csendben, a nő a szemé sarkából leste a férfit, majd ahogy szokta, a messzi dobokat figyelte. Közelebb húzódott a férfihez, úgy figyelte a ház mögötti tájat. Gerő kicsit arrébb húzódott, az emeleti ablakok amúgy is csukva voltak.

A nő hálás pillantást vetett rá, és a dombokat nézte, mintha várna valamit. Vagy valakit?

Szép táj, törte meg a csendet Gerő. Már akinek, válaszolt a nő anélkül, hogy a férfire nézett volna. Akkor nem érdemes nézni, szólt Gerő. Éppen azért kell, jött a válasz. Közben a ház emeleti ablakait kinyitották, Gerő a nő felé tolakodott, mert csak középről figyelhette mindkét ablakot. Privát detektív?, kérdezte a nő, mert ha az, akkor nagyon rossz, tette hozzá. Ekkor az ablakban Gerő számára kellemetlen látvány mutatkozott, felállt, és futólépésben indult haza.

A következő két napon nem jött a nő, Gerő forgatta a fejét jobbra-balra, hátha megpillantja a helyfoglalót. Harmadnapon a nő újra ott ült, pontosan középen, és amikor megpillantotta a férfit, nevetve csúszott arrébb, és csak annyit mondott, a ház felé mutatva, hogy nincsenek otthon. A férfi leült, és kis idő után megkérdezte, mit figyel. Azt, ami már nincs. Gerő a nő szemébe nézett, aki elkezdett mesélni. Ott tűnt el a barátom, pontosan a domb mögött, későn érkeztem, pedig tudtam, hogy vár, de barátnókkal kávézhattunk, nem értem oda idejében, csak azt láttam innen, a parkból, ahogy a sárkányrepülő zuhan lefelé. Akkor még élt. Beszélt. Engem hívott. Mire beértem a kórházba, már a boncteremben volt. Nem mertem megnézni. Talán nem is ő volt. Várom. A jelenetet úgy látom, ahogy lebeg, repül a domb fölött. És maga? Gerő lehajtotta a fejét, én meg azt nem szeretném látni, ami éppen van, mert lehet, nincs is. A nő elnevette magát, bólintott, és gyors léptekkel távozott. Közben még visszaszólt: Holnap?

Egyszerre érkeztek a padhoz. Egy házaspár ült ott, két fagyaltot nyalogató gyerekekkel. A padfoglaló nő bosszúsán csóválta a fejét. Van itt a közelben egy kávézó, mondta Gerő, és a nőre nézett. Jó ötlet, jött azonnal a válasz. Elindultak, szorosan egymás mellett. A férfi pár lépés után megállt, bocsánat, be se mutatkoztam, Gerő vagyok. Én meg Zsófi. Gerő kényszeredetten mosolygott, ez majdnem Zsóka, gondolta. Az is bevillant, talán össze fogja keverni a két nevet, ugyanazzal a szótaggal kezdődik mindkettő. Nincs valami beceneve?, kérdezte. Nincs, vagyis olyan, ami tetszene, nincs, de ezen lehet változtatni. Csak ne állatnév legyen, mondta kacagva. Semmiképp, inkább virágra gondolnék.